

Tuần Báo Vô Vi

26 tháng 12 năm 2010

Số 9

Email: tuanbaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Tình Thầy Tận Độ
- Hướng Tâm
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thể giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Những sự biến loạn trên mặt đất do đâu mà có ?
- 2) Chiến tranh bùng nổ khắp nơi nơi, Bé có khổ tâm không ?
- 3) Bé ngồi xe cả đêm dài có mệt không ?
- 4) Trật tự của tâm linh là sao ?
- 5) Làm người ai ai cũng muốn cầu xin cứu giúp được những người lâm nạn thì phải làm sao ?
- 6) Bệnh nan y do đâu mà ra ?
- 7) Nghiệp tâm là gì ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 03 tháng 05 năm 1992 1) Hỏi : Những sự biến loạn trên mặt đất do đâu mà có ? Đáp : Thưa, do tâm con người mà ra. Người nghèo lúc nào cũng muốn làm giàu, nhưng sự mong muốn không đạt thành, biến thể của nó là loạn, tùy tâm mà loạn, tùy vùng mà phá khuấy. Còn người tu thì sao? Người tu tâm loạn lại bắt đầu lừa Thầy phản bạn, cũng do tâm mà ra. Cho nên Bé thường khuyên người tu nên giữ vững lập trường giải thoát làm phương châm giải nghiệp và tiến thân, khỏi lạc vào môi trường ô trược lôi cuốn khó thoát, giày xéo bởi tình tiền duyên nghiệp, nó cũng là sức hút mãnh liệt của trường đời. Kệ: Thoát ly tâm ý rất thành thoi Tưởng nhớ thương yêu Phật với Trời Do khổ tiến thân đường trí đạo Khai thông cõi mở khắp nơi nơi.	Ngày 04 tháng 05 năm 1992 2) Hỏi : Chiến tranh bùng nổ khắp nơi nơi, Bé có khổ tâm không ? Đáp : Thưa, chiến tranh phát khởi từ lòng tham của con người, lâu ngày biến thành sự giết chóc vô lý, nhiên hậu mới biết ăn năn sám hối, thực thi sự công bằng bác ái, tương trợ lẫn nhau, nhắc lại chuyện xưa để tái lập hòa bình. Người tu tự thức thì mới tránh khỏi sự động chạm vô lý, tự giải nghiệp tâm thì phần hồn sẽ được thăng hoa tốt đẹp ở giờ phút lâm chung. Biết tưởng nhớ đến Trời Phật thì mới có cơ hội vượt khỏi nạn tai tranh chấp tại mặt đất, nhịn nhục là chìa khóa vượt qua trùng dương đau khổ. Kệ: Thức tâm giải tỏa muôn phiền toái Nhịn nhục tối đa tiến chẳng lùi Khai trí mở tâm hành tiến hóa Quy nguyên một mối chẳng sai lầm.
Ngày 05 tháng 05 năm 1992 3) Hỏi : Bé ngồi xe cả đêm dài có mệt không ? Đáp : Thưa, Bé vẫn khỏe! Trên đường đi lại được học rất nhiều về sự thành đạt của nhơn sinh trên mặt đất, đã tận dụng trí khôn của loài người, sản xuất đầy đủ phương tiện phục vụ loài người, đường sá trật tự và êm ả. Người tu nhìn thấy cảnh vật trật tự, phải tự xét tâm đã đạt được phần nào trật tự cho tâm linh chưa?	Ngày 05 tháng 05 năm 1992 4) Hỏi : Trật tự của tâm linh là sao ? Đáp : Thưa, trật tự của tâm linh là luồng điện trung tâm bộ đầu đã rút và khai mở tùy theo khả năng tu học, tham thiền nhập định không dấy động và dễ hòa cảm với mọi nơi mọi giới. Đó là trật tự của tâm linh, từ trật tự sẽ học được sự thanh tịnh có một không hai, tức là vô sanh bốn giác, hòa tan và phát triển. Kệ: Tu hành khai triển thức triền miên Thanh nhẹ hòa tan cảm nối liền Tức khắc khai thông đường trí đạo Nam Mô liên tục tạo thành duyên.

Ngày 06 tháng 05 năm 1992

5) Hỏi : Làm người ai ai cũng muốn cầu xin cứu giúp được những người lâm nạn thì phải làm sao ?

Đáp : Thưa, đã nói là luật Trời có, thì con người đang ôm xác làm người phải ý thức rõ luật Trời đang thực hiện trong khối thân kinh của con người, chạy vòng quanh cả vũ trụ, tìm tòi thực chất thanh tịnh của mỗi người, có tâm hồn rõ rệt, nhưng vì hướng ngoại lo âu bất chánh, muốn những chuyện không thể muốn được, biến thể của nó là cầu xin vụ lợi. Làm sao lợi dụng Thần Thánh Tiên Phật, trong lúc chính bản thân không chịu sửa chữa tu học, thì từ bệnh nhỏ cho đến bệnh lớn có thể phát sanh tức là nạn vậy. Tâm làm thân chịu, làm sao cầu xin mà thành được. Chính mình lo tu thiền ngày như đêm, nhiên hậu mới có cơ hội ý thức rõ ràng hơn, thật sự hướng thượng, thì mới cảm thức được nguyên lý vô sanh, thì mới thật sự thoát nạn. Mê chấp tạo thành bệnh ở trần gian, lầm tưởng ôm khổ nhưng tưởng là sướng, không hành pháp khai thông trí tuệ, tức là tự lạc vào cảnh giới si mê tranh chấp, tự hành hạ lấy tâm thân mà tưởng lầm đã đạt thành.

Kệ:

Thực hành khai mở ý tâm thanh
Trụ tiền một đường ngộ pháp nhanh
Thanh diệu chơn hồn năng thức giác
Bình tâm học hỏi hướng về thanh.

Ngày 07 tháng 05 năm 1992

6) Hỏi : Bệnh nan y do đâu mà ra ?

Đáp : Thưa, bệnh nan y do tánh tình khắc khe của chính mình mà sanh ra. Có hồn có xác nhưng chỉ biết xác không biết hồn, cho nên đã tạo ra sự tăm tối, chỉ biết ăn cho no là quý, dục cho nhiều là hay. Càng ngày càng hướng ngoại đấu tranh, bỏ quên khả năng giải thoát của chính mình, bị chìm đắm lầm là thành công, càng ngày càng mọc nổi thêm nghiệp tâm mà không hay.

Ngày 07 tháng 05 năm 1992

7) Hỏi : Nghiệp tâm là gì ?

Đáp : Thưa, nghiệp tâm là đòi hỏi sự hy sinh của người khác, tạo thành tập quán ích kỷ mà không hay, dồn dập sự động loạn quá nhiều, biến thành bệnh nan y, tức là sự vận hành máu huyết không được điều hòa, điện năng dồn vào một góc, đấu tranh vô lý, biến thể của nó là bệnh nan y. Đó cũng là luật Trời để chữa trị phần hồn, hồn đau mà cứ tưởng lầm là xác đau, càng ngày càng dồn cục, đành phải mổ xẻ là vậy. Ngược lại, người tu thiền ý lực giải thoát dồi dào, tức là tuân theo luật Trời để tiến hóa, thì sẽ không còn uất khí và thù hận trong tâm, bệnh tình sẽ được thuyên giảm và hồi sinh, bản chất mê chấp sẽ tự nó tiêu tan, thực chất hồn nhiên và tự nhiên sẽ được hồi sinh. Phần hồn thức giác và tự khôi phục vị trí tha thứ và thương yêu, ánh sáng từ bi sẽ được lóng lánh trong đầu óc, cơ hội giải thoát hướng về thanh tịnh, thì sống đâu cũng được cả nội khoa tâm lý đương nhiên sẽ được bừng sáng, tự cảm thức sự liên hệ giữa Trời Đất Người là một, tâm tư sẽ không còn sự giàu nghèo nữa, tình Trời với tình người là một, sống hợp thời và hòa hợp với mọi giới, biểu lộ thật sự thương yêu với mọi người.

Kệ :

Tình Trời mở rộng quý thương yêu
Chẳng có buồn lo chẳng muốn nhiều
Tranh đấu làm chi thêm mệt nhọc
Thực hành chơn pháp tự mình siêu.

Duyên Lành Ngộ Đạo (tiếp theo)

...

Bạn đạo: Thưa ông Tám, sao kỳ quá tẻ ra nó cũng có cái tiến và nó có cái lùi. Chính lúc đầu tôi mới tu đó, thì tôi nghĩ con đường để lại dân gian, tôi nhắm mắt lại tôi nói không có chi hết. Chính cái lúc đó là lúc tôi tiến mau nhất, thấy sáng đồ mau lắm. Sau này có lẽ ông Tám, Ngài đứng, tại sau này tôi tìm hiểu rồi này khác ... (nghe không rõ).

Thầy: Rồi lần quần ở trong đó. Rồi bây giờ, anh nhắc lại cái vụ hư không thì anh trở về như hồi trước, không có cái gì phải lo, tất cả rồi phải trở về hư không. Bây giờ, anh đi trong hư không anh đi trước thiên hạ, tại sao anh không đi, anh thấy không? Và anh ở trong hư không anh phác họa bất cứ một cái gì cũng hay hết. Mà anh ở trong đó, trong cái động anh phác họa nó chậm. Mà anh ở trong hư không chớp nhoáng là anh phác họa được rồi, phải tu để đi tới đó. Sau này nháy con mắt là biết rồi, nó nhẹ tới vậy đó. Mình nói cũng như nói láo, nhưng người hành mới cảm thông được, thấy không?

Bạn đạo: Không ngờ Chi cũng có gần minh sư. Hôm trước ông Tám phá chấp cho tôi cái nói thiên đường chưa mở ... (nghe không rõ).

Thầy: Nó nghệt.

Bạn đạo: Cháu bữa hôm được ông Tám sửa, thấy được cháu nó thờ sai đó thì hôm trước nó cũng có được cái trạng thái...

Thầy: Mặt mày nó cũng đỡ rồi, làm lại cho đúng, cứ giữ bao nhiêu đó, đừng nói tôi hít cho đúng, đây rún đây ngực tung lên bộ đầu. Nhưng bây giờ nó chưa tung bộ đầu, nhưng tôi hít được đây rún thì tôi hít nữa, hít lần lần thì nó sẽ dài lên, thấy không? Càng ngày nó càng dài à. Chứ mình muốn trong một giờ một phút mà đạt như cái người mà đã hành mà làm sao đạt được, thấy không? Nó phải đầy công, nhưng mà mình phải có kiên trì, phải kiên nhẫn mới được. Cô đừng có chán nản, tuổi trẻ hay chán nản lắm, tuổi trẻ nó bị lôi cuốn bởi đời. Nó nói: Ôi! Người ta như vậy mà tôi như vậy, tại vì cái trí nó còn thấp. Bởi vì, tôi như vậy tôi sẽ làm việc lớn hơn và tôi sẽ cứu rồi mọi tình trạng đau khổ hơn tôi bây giờ. Cái đó là cái mục đích cao cả của suốt

đời tôi, tôi phải nắm đó mà hành, thấy chưa? Thì cái chuyện lôi cuốn ở chung quanh cũng chẳng qua là cái chuyện thường tình của thế gian thôi sanh diệt không nghĩa lý gì đối với tôi, trong tâm tôi nghĩ là chuyện thường tình sanh diệt thôi. Cái chuyện cao cả tôi sẽ làm, tôi làm một con người đáng một con người, một phần hồn đáng một phần hồn, tôi phải tu thì tự nhiên cái kia nó đẹp mắt, nó tan. Chớ không thôi chị em người này tới nói này, nói kia, nói nọ. Nó nói: Tội nó sao sướng quá, tôi khổ. Mà không biết cái sướng của người đó kết quả cái sướng đó đi tới đâu? Chưa hiểu là thiếu thanh tịnh, sau cái sướng đó là khổ. Bây giờ mình khổ trước rồi mình sướng mãi mãi đời đời ở sau này, không hiểu, thấy không?

Rồi nói: Ôi! Chủ nhật đi piscine¹. Đi lên vườn cây hái trái cây. Ăn cho nó sướng cái thân, về ngủ một giấc phải ngon lành không? Mà học cái này nó khổ quá, nhưng mà nó không hiểu. Nó đi chơi rồi kết quả cái gì? Nó hái trái cây nó biết ý nghĩa của trái cây đang giáo dục nó cái gì? Nó chưa biết, nó chưa thanh tịnh. Khi nó thanh tịnh rồi, nó tới cái vườn cây nó thấy vườn cây đang nói chuyện với nó, cảnh là thầy, thầy là cảnh, thấy không? Cái cây nó nói em cũng đồng tâm trạng như chị trong cái định luật hóa hóa sanh sanh của giới ngũ hành. Rồi đem ra một chút bông hoa thành quả khoe khoang với người đời, mà đó là thiên ý muốn dạy các người học để tiến hóa mà thôi. Rồi đây các em sẽ tiến hóa lên loài người như các chị. Các chị nên hãnh diện lên, tu và tiến và hưởng cái phần thanh cao của phần hồn được trọn lành hơn các em, thấy chưa? Nhưng cây cối nó cũng còn ở trong cái thấp, nhưng mà nó có nói chuyện với mình. Nó cũng vui vẻ với mình trong cái tình thương. Mình thiếu thanh tịnh, mình đứng trước cái cây không biết nguyên lý của Trời đất tại sao sanh cái cây kỳ cục vậy mà nó không đi đứng gì mà nó có hoa quả, nó có thành quả. Còn tôi đi đứng như vậy mà bây giờ tôi làm hoài tôi không thấy kết quả là tại vì tôi ngu, tôi mê muội, cũng là một bài học, thấy chưa? Nếu mà tôi về tôi cố gắng như cái cây đó, tôi cũng có thành quả, tôi cũng có

¹ Piscine: Hồ bơi.

Mô Ni Châu xuất phát ra vậy nếu tôi cố gắng. Còn tôi không cố gắng tôi làm sao có, thấy không? Nó bị kèm chế bởi mặt đất và nó cố gắng vươn lên nó mới có thành quả. Còn tôi phải cố gắng tôi vươn lên, tôi mới có thành quả, thấy chưa? Nhưng mà rốt cuộc rồi chỉ có hư không đo lường tâm trạng của người tu. Chớ không có cái thước nào đo lường được hết. Khi anh động là biết tới đâu rồi, thấy không? Ở trong hư không mới thấy sự động của người. Ở trong động làm sao thấy sự động của người. Chớ con người ở trong động thì không thấy cái động của trái cây, cái cây lá. Con người còn ở trong động cũng không nghe được sự than vãn của cái cây lá đó. Cây cỏ cũng có sự than vãn kêu rên, siết rên của nó. Nhưng mà nó vẫn phấn đấu để nó tiến hóa. Nó cũng vẫn khoe trong một thời nào đó, rồi nó sẽ chuyển hóa đi nơi khác.

Cho nên, muôn loài vạn vật đều là ở trong cái giáo hóa của Vô Vi dạy muôn người, vạn vật tự giác và tiến, phải tự giác và tiến. Rốt cuộc cũng phải tự giác và tiến, không tự giác không có cái giá trị, không có ý nghĩa gì hết. Nói lẻo lẻo tình thương nhưng không có tình thương. Nói ào ào nói đạo đức, không biết đạo đức là gì? Khô ở chỗ đó. Hỏi bây giờ ông Trời sao xấu vậy. Trời đất sao xấu bắt nó đứng làm một cái cây. Nhưng mà một cơ hội của Trời đất đã cải tạo và cho nó tiến hóa và nó ý thức lấy nó, cũng là cái đạo đức. Nhưng mà trong lúc đứng đó, nó vẫn than vãn. Nó vẫn chê khen, nó vẫn trách móc phong ba bão táp. Nhưng mà nó nhờ phong ba bão táp, nó mới tiến hóa lên được.

Cho nên, tôi có cái hột giống này mới sanh ra nhiều hột giống khác và nó vẫn giữ vững và vẫn tiến, thấy không? Cho nên, ở dưới này có hoa quả, vạn vật, cây cối. Những người thiên thanh tịnh người ta dòm cũng thấy nhiều cái cây tươi đẹp ở bên trên cũng không khác gì ở dưới này. Nhưng mà nó thanh nhẹ hơn, thấy không? Ở trên nó có, dưới này mới có; trên đó không có, dưới này không có. Rồi ta từ ở dưới này thấy có thì chúng ta thấy trên kia nó mới có. Hai cái nó đi một vòng quanh vậy nè để hiểu với nhau.

Cho nên, chúng ta xuống đây học tập cải tạo tiến hóa, có bao nhiêu đó thôi, chấp nhận là tiến, mà nghịch lại là thụt lùi. Thấy chấp nhận nhiều chừng nào thì chúng ta thấy thiên cơ đã chuyển hóa cho chúng ta tiến tới một mức cao siêu hơn, nhẹ nhàng hơn, tốt đẹp hơn. Còn không chịu chấp nhận không bao giờ có, thì thấy mình đau khổ. Nhiều người buồn về cái nghịch cảnh tự tử là tại vì họ thấy hờn,

ôm mê muội, họ không thấy. Còn người sáng suốt ai đại gì tự tử, để gì có huyền cơ tạo hóa này để trụ trì. Nếu tôi là một thằng ăn mày, một thằng ăn xin ở ngoài chợ đi nữa, tôi cũng giáo dục nhơn quần để họ tránh những hành động sai lầm, không có trở nên một người cực khổ như tôi. Mà nếu tôi làm như vậy nhưng mà cái tâm tôi hướng thượng, tôi là Phật. Tâm tôi là Phật mà tôi hành động như vậy tôi cũng giáo dục được nhiều người lắm, rất nhiều. Tôi đi xóm này, xóm kia nhưng mà tôi cũng giáo dục người ta được, cái ảnh hưởng thôi.

Cho nên, muôn loài vạn vật nương tựa với nhau để giáo dục xây dựng và tiến hóa, có rõ ràng hết, chưa thanh tịnh không thấy. Rồi nói tôi đi tu ông sư nào, tôi ý nơi ông sư đó thì hư. Tôi nói tất cả đều là sư. Chúng ta ngồi đây ta là học trò, tất cả đều là sư của chúng ta. Đó, nếu mà chúng ta thấy ta là học trò thì tất cả đều là sư của chúng ta. Mà thấy ta là học trò là ta sẽ tiến hóa. Bởi vì, những hoàn cảnh chung quanh giúp đỡ chúng ta, ở trong ta mà ra, rõ ràng như vậy.

Thầy: Khỏe, tôi đâu có điên, tôi thấy nó rung được là tôi khỏe, tôi ghiền về vấn đề rung. Mà nó rung một thời gian rồi, sau này nó hết rung, mình mới biết té ra những thần kinh trong này nó được thông rồi. Lúc đó, mình xem kinh hay là ai nói kinh nhưng mà mình hiểu sâu rộng hơn. Mình hiểu sâu rộng hơn là nhờ những thần kinh trong này nó mở. Thần kinh nẻo hóc nó mở, ai nói về kinh kệ mình biết rồi. Nghe phong phanh thôi, mình cũng là cắt nghĩa rõ ràng và mình hiểu lấy mình nhiều hơn. Tôi nói nó rung dữ lắm, nó rung đến nỗi ngồi, mình biết chớ nhưng mà nó rung chơi, kệ nó, làm gì làm. Tôi nói mấy người mà ngồi, tôi làm pháp luân cho họ coi, rồi tôi rung như vậy. Họ nói tôi không dám tu, không tu thì thôi, nhưng mà tôi khoái cái này, Trời ơi! Nó giựt mà hồi nó ê chỗ này, ê phóng sáng, nó giựt, làm dữ lắm.

Bạn đạo: Cái này nó cũng rung dữ lắm, bộ đi vắng rung rinh...

Thầy: Thầy kệ cho nó rung, bởi thất tình la vông mà bảy lớp thần kinh, gân ở trong đó khai thông, rồi mình thấy mình nhẹ. Mình nhẹ là trong lúc hồi trước mình coi cuốn kinh mình không hiểu, hay trước mình nghe người ta nói về kinh kệ chữ nho mình không hiểu, rồi bây giờ họ nói tại sao mình hiểu? Thông kinh kệ ở trong đó mà ra thôi chớ không có khó khăn.

Cho nên, tôi nói ai muốn giải kinh gì giải. Tôi không biết kinh. Giờ giải câu đó đi, giải trước rồi

tôi bỏ tức cho một chặp, coi thử sai hay là đúng, rồi mới thấy rõ cái điển là cái gì. Dem cuốn kinh nghiên cứu, giải đi rồi tôi bỏ tức, thấy không? Có sai hay là đúng. Cái điển đó là chánh giác. Cái điển đó là hư không.

Bạn đạo: Thưa ông Tám, cái điện gì xuống mà ông Tám cười quá xá cười....

Thầy: Chơi cho vui với mấy đứa trong cái ngày khổ cực trong tuần. Rồi mới nói chuyện chiêm cứu, cười cũng không dám cười hết, còn nhiều chuyện cười nữa, cười chút thôi.

Bạn đạo: Về, con nghe lại cười nôn ruột ... (nghe không rõ).

Thầy: Nghĩ chuyện tu, thấy không? Minh đưa cái tư tưởng lành cho nó, nó sẽ nghĩ chuyện tu. Nhưng mà khi mà anh trị nó, phải nhớ niệm Phật một chút trước, ngó ở đây, thấy không? Còn cái tôi khác, nó ở trên này nó niệm thường trực rồi tới ào vô rồi. Còn anh chưa có thì anh niệm, anh ngó ngay ở đây để chuyển cái tư tưởng lành cho họ cũng như mình bắt cái nhịp cầu thiện giác cho họ vậy đó, rồi mình mới trị, lần lần nó mới hướng về mình nó tu được.

Cho nên, cái người tu có thiện thì nó cũng đỡ lắm, đỡ cho người bệnh. Sự thật là cái bản thể của anh dòm vậy nó thông suốt chứ không có cái gì đâu. Rồi tưởng tôi bận cái áo này nó chặn lại, không có chặn được đâu, đó làm sao chặn được thanh điển, thấy không? Nhưng mà mình cứ việc ban rải chắc chắn nó phải có, không nhiều thì ít. Còn năm nay không được thì sang năm, sang năm không được thì năm khác, rồi nó cũng tới. Nó gặp nói: Trời ơi! Tôi gặp ông mười lăm năm rồi tôi mới biết tu đó, thấy không? Cũng có mấy cái ông, ông nói tôi gặp ông mười lăm năm rồi bây giờ tôi mới biết tu, có người người ta nói vậy đó. Mà trong lúc y gặp là y chống đủ thứ hết, coi mình ra gì? Coi mình là thằng ngu, thằng dại, thằng không biết hướng, thấy không? Thằng đó không có tương lai. Đó bây giờ, y tu, y trở lại y ăn năn, y thấy à! Người này nó thấy tương lai hơn mình, và người này nó được ổn định hơn mình. Lần lần, y bắt chước y tới. Chớ mình đâu có buộc người ta tu được, không có buộc người ta tu được, không thích thì thôi.

Có nhiều người tu năm ba tháng rồi bỏ cũng có, năm ba năm rồi bỏ cũng có, chín mười năm rồi bỏ cũng có. Rồi nó đi vòng quanh hết, không có gì hết rồi nó trở lại. Bởi vì cái chánh là chánh, đồ chơi của nó mà. Nó lựa cái nào tốt là nó chơi, cái nào dở là nó bỏ, sau này nó rút cuộc nó cũng tìm cái, cái đó chánh đáng hơn. Rồi mình không có nên chấp và

phê bình người ta tu, không tu này kia, kia nọ, mất công, thấy không? Minh chưa có cái thanh điển không làm được điều đó. Chưa có thanh điển mà mình phê bình người ta là mình sanh hại thôi và sanh hại cho mình, buồn bực cho mình. Có nhiều người hôm trước mà thấy anh Anh làm cái gì đó, rồi buồn bực, rồi nói thẳng cha đó, nó phá hư đạo. Tôi nói: Nó đâu có phá hư đạo, nó phải tới cái thời giờ nó phải vậy, thấy không? Bây giờ, nó là bến tàu thì ghe cập bến không có ăn chung gì hết, mấy người không thấy, nó cũng ở trong chơn lý thôi, rồi thủng thẳng rồi nó sẽ sửa đổi, thấy không? Nói ông đó, ông truyền pháp cho tôi mà ông làm cái gì lạ vậy á. Tôi nói không có gì lạ là tại gì anh chưa thấy, thấy rồi nó không có lạ (thầy cười) đâu có gì đâu, thấy không? Thành ra nhiều người nói tôi buồn mà tôi thấy vậy tôi muốn khóc luôn. Cái đó là động, chuyện của mình, mình không lo, đi lo chuyện người ta. Cái duyên nghiệp của họ, họ phải trả, trả xong rồi họ tiến hóa, chớ họ đi đâu, họ có cái gì giằng mỗi tu hành.

Cho nên, nhiều người không hiểu, không rõ rồi buồn bực cái này kia, kia nọ rồi sợ, đâm ra sợ là uy hiếp mình. Khi mà tu tới cao rồi thì tất cả đều ở trong chơn lý. Chơn lý luôn, không có cái gì mà không phải chơn lý đâu. Bởi vì mình còn chấp một chút, mình thấy mình sợ. Làm vậy rồi hư cái đạo mà y không biết cái đạo là cái gì, thấy không? Nó phải bầm dập lắm nó mới tới cái đạo, và trong lúc bầm dập phải cho nó bầm dập chớ, rồi nó mới tới cái đạo. Miễn là tới nó thiện là được hà, không sợ, không sợ gì hết.

Cho nên, mình ở Việt Nam gặp nhiều cái bầm dập lắm, nhưng mà rồi cũng qua, cũng thiện là nó qua. Mà mình đem ra so đo, mình thấy mình tiến bộ hơn nhiều. Nhiều nước vẫn mình người ta ngồi một chỗ hưởng thụ này kia, kia nọ, tiếng ồn chút cũng không được. Còn mình đây là xả bần hết, rồi tới ngày nay mình làm tới chiêm cứu cũng như là ông bán xá xiu hết, anh thấy không? Cũng giống như ông bán xá xiu vậy, đưa trăm đồng, xắt ra cân mấy lượng vừa thâu tiền vừa thối tiền, ông làm hết trội hết tron (thầy cười). Còn người ta không, người ta phải phòng mạch, rồi bắt này kia, kia nọ, đủ điều kiện, vô người ta mới coi bệnh. Còn mình là mình khôn hơn nó, mình toàn năng mà, gì cũng làm hết. Sau này họ sẽ tới họ học, không có lo, cái làm nhiều là cái tốt, đừng có sợ, làm nhiều mà tinh táo là tốt, mà làm nhiều lộn xộn là không tốt, làm nhiều phải tinh táo.

Cho nên, nhiều khi tôi đứng tôi dòm mấy đứa này tôi tức cười, tại sao ông Tám ông cười, mấy con bán xá xiu ở chợ cũ (thầy cười). Anh làm đủ thứ, nhờ bạn cái áo trắng nó đỡ một chút, chứ còn không nguy lắm.

Bây giờ, đem một ông bác sĩ ở ngoại quốc, ông tới ông dòm tụi này làm gì kỳ vậy, nhưng mà bình nhơn nó nói: Cảm ơn cô, tôi hết bệnh (thầy cười). Nó có cái hay chớ, nó có kết quả, khắp thế giới người ta cần kết quả. Nhưng kết quả rõ ràng là cảm ơn cô đảng hoàng, không la, la Trời la đất, còn cảm ơn cô nữa. Trong lúc anh châm ảnh sợ nó xuống giường đây nó đập mình một đập, nhưng mà nó còn cảm ơn, mừng quá.

Nhiều người thích cô Nhi châm. Bởi vì nó đàn bà, nó sợ người ta đau, người ta la. Nhưng mà cô Nhi châm năm sáu lần không hết. Rốt cuộc tôi bậm gan lắm, tôi mới tới ông đây nè. Hỏi vụ gì? Hôm rày cô Nhi châm thể nào? Không, nghe người ta nói: Ông châm cái nó hết, cái kia nó cũng còn nhẹ. Tới tôi, tới tôi ráng chịu nghe, mở hết ga, tôi quát cho một chập, sợ quá mà nó nhẹ, bây giờ nó mới thấy nhẹ, mấy bà ngồi sau đun đầu, ông giết đi, ông làm gì làm (thầy cười). Tôi la thầy kệ cha tôi, ông cứ việc châm thả cửa đi. Có bà già tám chục tuổi, tôi la thầy kệ tôi, ông cứ châm đi, tôi biết, ông cứ châm, châm chết bỏ. Châm rồi cái bà khỏe, bà nói bữa nào châm mạnh là ngon, mà ông châm yếu yếu là không được. Ông nể tôi là tôi về, tôi bệnh lại.

Đó, thì bây giờ, bà cứ nói hể mà cứ đặt vô là bà la. Trời ơi, Trời ơi, bà nói tôi la thầy kệ tôi. La thì la nhưng mà hết. Bởi vì, nó hết thầy, có six² volts có cho hết trời, bà cũng six volts, chớ có gì đâu mà sợ. Mình hiểu rõ cái đó mình không làm cái gì nguy hại cho người ta. Nhiều bà mới có châm đồ bể, đồ bể, đồ bể, đồ bể mà cứ la đồ bể, đồ bể, mà la tới hồi vô tới hồi ra, sáng chạy tuốt ra ngoài đường cũng la đồ bể, rồi một chập hỏi cái chân hết nhức, hết rồi. Mai cũng đồ bể cũng tới nữa (thầy cười), cái tật của người ta.

Bạn đạo: Ông Tám nói, mấy người đó bị liệu, một cái gì mà... là tự nhiên họ phải nói mấy cái tiếng đó, đồ bể hay í í.

Thầy: Ông địa, ông địa, ông địa đó. Có nhiều bà kêu ông địa ơi, ông địa ơi.

Bạn đạo: Tôi cũng châm mạnh cái bà đó, bà đó ở ngã ba ông Tạ đó xuống. Bà đó to gấp hai tôi đó ông Tám. Tôi thấy bà mạnh khỏe lớn, thôi cứ châm

thiệt mạnh. Rồi tôi nói trước bà ở xa, bà đi tới đây, tôi châm mạnh mạnh cho nó bớt. Bà nói được, dạ tôi chịu, không sao. Mà châm bà rồi về bà mạnh hoàn toàn bà không dám xuống nữa ông Tám, một lần một thôi, không dám tới nữa. Tôi mới đi hỏi mấy người kia, tôi nói tại sao bà không tới mất rồi, ông châm đau quá.

Thầy: Ở Bà Rịa nhiều đứa nó vô, đi vô, nép nép, nép nép chạy tuốt qua cô Nhi đứng chờ đợi, sợ tôi bắt châm (thầy cười). Nó nép nép, nép nép chạy qua bên kia. Rồi lâu lâu nó cũng phải chun qua, nó nói thôi bữa nay chịu, ờ chịu, tôi là thứ mạnh, thứ nhẹ đi qua bên kia, đây thứ dữ không hà, làm là phải hết bệnh. Bị nó nghe mấy người kia nói: Ông đó châm mới ngon chớ mầy ngu quá qua bên chi? Cô kia châm nó không hết bệnh, tao châm thấy khỏe không? Rồi nó vô, nó cũng lấy gân làm cười chết thôi, có máy quay phim quay mấy người đó coi.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 27/11/1977)

² Six: sáu (số 6).

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

ĐIỂN

LÀ CHIẾC CẦU : từ Bờ Mê qua Bến Giác

LÀ ĐƯỜNG THIÊN XÍCH : nối liền giữa Trời với Người.

LÀ ÁNH SÁNG : soi đường cho người tu qua cơn tăm tối.

LÀ NGƯỜI BẠN ĐỒNG HÀNH : cùng gian khổ sống chết có nhau trên con đường về nguồn cội xa xôi.

LÀ CHIẾC BÓNG NGƯỜI YÊU : sẵn sàng có mặt để an ủi, vỗ về, thư giãn sau những giây phút nặng nề vì áp lực của cuộc sống và xua tan những âu lo, phiền não.

LÀ HÀNH TRANG : của người tu xuyên suốt trên vạn nẻo đường trần.

LÀ PHÁP BẢO : để che chắn cho hành giả thuận lợi trên tiến trình luân hồi khi sang bên kia thế giới.

*Điển Pháp trào lưu tợ bóng hình
Nhìn đời tự hiểu ấy chơn kinh
Đường về Thiên Trúc xa xôi lắm
Một kiếp vô thường rạng ánh linh.*

Tác giả : TSP

Tình Thầy Tận Độ

XUỐNG TÓC

Tác giả: Khương bửu Võ

Tôi đi đại hội kỳ 2 ở Montreal năm 1983 sớm vài ngày, ngụ ở nhà anh Nguyễn Phụng Yên, sát bên thiền đường của anh Cổ văn Thuận, nơi Đức Thầy cư ngụ.

Một bữa trưa, nhóm chúng tôi được anh Yên dắt đi ăn ở chợ Tàu Montreal, gặp một người bạn của Đức Thầy đã cho Đức Thầy việc làm, tuy không phải làm gì cả mà được ít tiền hàng tháng. Nhờ ông này, chúng tôi được hiểu nhiều hơn về cuộc sống thường nhật của Đức Thầy.

1. Một bạn đạo cư ngụ cách đó vài căn mời tôi sang chơi. Anh than phiền anh Yên tu không khá. Tôi nhất định biện hộ cho anh Yên. Chắc nhờ có nhiều thanh điển bộ đầu nên buổi nói chuyện rất vui. Về nhà đến giờ

com, anh bạn thân của tôi tỏ ý than phiền là tôi làm mất hết thanh diện. Đức Thầy vẫn thương yêu, ôn tồn ban thanh diện cho tôi.

2. Trong hai ngày trước đại hội, ngày đầu Đức Thầy xuống tóc cho hai anh Hà tu Hiền và Nguyễn hoàng Long. **Ngày thứ nhì, xuống tóc cho Hà Quang và tôi.** Tôi đã ngồi trong thiền đường suy nghĩ khá lâu trước khi đến gặp Đức Thầy xin xuống tóc.

Khi Đức Thầy xuống tóc cho anh Hà Quang, tôi ngồi đợi kế bên. Đức Thầy nói “Xuống tóc rồi không được làm bậy”. Anh Quang hỏi “Làm bậy là sao?” Đức Thầy nói “Làm bậy như hút xì ke”. **Tôi được ngồi ghế khi Đức Thầy đứng cắt tóc cho tôi.** Sau này, khi Đức Thầy xuống tóc cho các bạn đạo ở thiền viện Vĩ Kiên năm 1986, bạn đạo quỳ gối, chống tay, đưa đầu ra (để đưa trực diện lên ?).

Sau đại hội, tôi trở lại sở làm việc. Có lẽ nhờ thanh diện dồi dào mà mọi việc đều rất suôn sẻ. Có người còn nhắc tôi về luật cấm kỳ thị bề ngoài để tôi an tâm là sẽ không có ai dám làm phiền tôi!

Hướng Tâm

Kính Thông Báo: hiện bạn đạo Đinh thị Hồng sinh năm 1968 số nhà: 16 c đường Sương Nguyệt Ánh phường 9 Vũng Tàu đang gặp trở ngại, xin bạn đạo thể giới hướng tâm cầu cho Hồng được bình an tai qua nạn khỏi ý chí mạnh mẽ.

Hồng đang được Bùi thị Mai Uyên sinh năm 1973 ngụ tại số 49/ 1A Hùng Vương phường 4 Vũng Tàu, điện thoại: 01275842783 tận tình hỗ trợ.

Bùi thị Mai Uyên chân thành cảm tạ.

Kính xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho cụ Trần Hữu Minh là bố bạn đạo Trần Thị Lương (Hà Nội), sinh năm 1926, mất ngày 06 tháng 11 (âm lịch) năm 2010, tại xóm 18B xã Nghi Liên, TP Vinh, thọ 85 tuổi được siêu thăng tịnh độ.

Trụ Sở Giác Thức Hà Nội kính báo.

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 14 tháng 5 năm 1972

Thế sự nhơn tình đã đổi thay
Tay bồng chân chạy vượt đêm ngày
Tình thương vẫn giữ con cùng mẹ
Thế cảnh đứng điều tượng Phật thầy

Thế gian lâm nạn đêm ngày
Chơn tâm tượng Phật thơ ngây đợi chờ
Ước mong vượt khỏi giấc giờ
Con mơ đau khổ vượt bờ khổ đau
Lo tu tự kết thân tàu
Vượt qua bể ngạn trước sau dung hòa
Hồn ta bắt tử mới là
Thiên liêng bất diệt vui hòa thiên không
Chuyện đời định luật hóa công
Sanh rồi lại diệt chuyển vòng hóa sanh
Thế gian giặc giã tranh giành
Tạo ra súng đạn sát sanh hằng ngày
Giết nhau chẳng kể tở thầy
Lòng tham bành trướng ngày ngày tham thêm
Đến khi bỏ xác nhớ niềm
Ác ôn quá khứ tự tìm khổ đau
Bất phân định luật nhiệm màu
Thân hồn tan rã cơ cầu rã tan
Đổi thay thay đổi lập đàn
Đấu tranh truyền kiếp gieo màn khổ đau
Bất phân Nhật Việt Mỹ Tàu
Miệng thời giúp đỡ tâm đào hố sâu
Làm sao thích hợp cơ cầu
Quy nguyên chơn trạng nhiệm màu khai thông
Tự lo sửa chữa tháp tông
Chuyển luân thuận tiến diễn vòng trợ thân
Công phu tự tạo phước phần
Hồn không động loạn các tầng yên vui.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên